

KUŞ AĞACI

Kış geldi. Soğuk çoğaldı. Parklarda oynayan çocuklar evlere kapandı. Derken, bir de kar yağmasın mı?

Gece yağın kar, her yeri bembeyaz örttü. Sabahleyin pencerelere koşan çocuklar sevindi. Anıl da annesine sarılarak;

“Kardan adam yapalım mı anne?” diye sordu. “Kahvaltıdan sonra hemen dışarı çıkacağım. Eğer sen üşürsen, evde kal. Bana pencereden bakarsın.”

“Ben de kardan adam yapmayı severim” dedi annesi. “Önce çok sıkı kahvaltı etmeliyiz. Bal ve tereyağlı ekmek yiyelim. Bal, içimizi ısıtır. Sıkı sıkı da giyiniriz. Komşu teyzeni ve İlke’yi de çağırırız. Kocaman bir kardan adam yaparız.”

Her sabah kahvaltıda mızızlık yapan Anıl, tabağına konanları severek yedi. Giysilerini giydi. Eldivenlerini ve beresini taktı. Annesinin giyinmesini heyecanla bekledi. Birlikte çıktılar. İlke ve annesi de geldi. Evlerinin yakınındaki çocuk bahçesine gittiler.

Çocuk bahçesi, başka çocukların da kaynaştığı renkli bir tarlaya dönmüştü. Kaydırağın yanındaki

geniş boşlukta, karları toplamaya çalışan çocuklar vardı.

Kapıcı Saffet Amca da kocaman bir kürekle yolları temizleyip karları çocuklara getiriyordu. Biriktirilen karlardan kocaman bir kardan adam yapmaya karar verdiler. Annelerin de yardımı ile, okula gitmeyen çocukların cıvıltıları içinde çalışma başladı. Karları sıkıştırmaya uğraşanların elleri üşüdükçe görev değişikliği yapıyordu.

Yığıldıkları karı sıkıştırarak kocaman bir gövde yaptılar. Sıra, başını ve kollarını yapmaya gelmişti. Elde sıkıştırdıkları kar topunu yuvarlayarak büyütüp kardan adamın başını yapacaklardı ama kar topu savaşına başlayıverdiler. Kardan adam unutuldu.

Yoruluncaya dek oynayıp da durunca, hazırladıkları gövdenin de dağıldığını gördüler. Onca emek boşa gitmişti. Ama öyle güzel oynamışlardı ki, kimse durumdan yakınmadı. Yeniden işe koyuldular.

Dağılan karları topladılar. Sıkıştırıp gövdeyi yaptılar. Saffet Amca'nın getirdiği yeni karlarla başını ve kolunu da yapıp kardan adamı tamamladılar. Eline bir eski süpürge verdiler. Başına da Anıl'ın kırmızı beresini giydirdiler. Burnuna konacak kocaman havucu İlke getirdi. Gözlerine kömür koydular. Ağzını da portakal kabuğundan yaptılar.

“Kardan adam ruj sürer mi anne?” dedi Gizem.
Daha dört yaşındaydı. Annesiyle birlikte gelmiş,
kenardan izliyordu.

“Hayır yavrum” dedi annesi.

“Ama bu kardan adam sürmüş baksana.”

“Portakal kabuğu koydular ya ağız yerine. Onun
için renkli dudakları Gizemciğim.”

“Bıyığı niye yok kardan adamın?”

“Bu adam bıyıksızmış.”

“Benim babamın var ama; bunun da olsun!”

Gizem’in annesi çocuklara dönüp;

“Gizem kardan adama bıyık takmak istiyor ço-
cuklar” dedi. “Takalım mı?”

“Olmaaaz!” diye bağırdı çocuklar. “Şimdi bir
de kardan çocuk yapacağız. O, bıyıklı baba istemi-
yor. Bıyıkları yanağına batar sonra!”

Gizem hiç ses etmedi. Annesinin kucağına soku-
lup çocukları izlemeyi sürdürdü.

Çocuklar, artık nasıl yapacaklarını biliyorlardı.
Anneler ayaküstü konuşurken, bir de kardan çocuk
yaptılar. Onun önüne de birkaç oyuncak koydular.
Zaman çabucak geçmişti. Oynamaktan yorulmuş
bedenler, kar toplamaktan üşümüş eller, artık eve
dönmek istiyordu.

“Öğle yemeği için herkes evine gitsin çocuklar!” dedi Hayriye Teyze. “Biraz da uyuyup dinlenin; yarın yine oynarsınız.”

Kar soğuğu da başlamıştı. Toparlandılar. Üstlerine yapışan karları silkelediler. Kardan adamı ve kardan çocuğu okşayarak dağılmaya başladılar. Oyun bahçesinin kapısına geldiklerinde, Gizem’in incecik sesi hepsini durdurdu:

“Kuş ağacına bakın! Kuş ağacına bakın!”

Durdular. Gizem, bir eliyle annesinin elinden tutmuş, bir eliyle de yandaki iki ağacı gösteriyordu. Ağaçların kupkuru dallarında, birbiriyle dip dibe durmuş yüzlerce kuş vardı. Sanki ağacın bir parçası gibi dizilmişler, hiç ses çıkarmadan duruyorlardı. Çocukların onca gürültüsüne karşın yer değiştirmemişlerdi. Dikkat etmeyen birinin onları görmesi olanaksızdı. İri ve tombul bu kuşların ne olduğunu bilemediler. Anneler yakından baktı. Biri, “güvercin” dedi. Birisi, “sığırcık” dedi.

“Sođuktan birbirlerine sokulmuş zavallı kuşlar” dedi Anıl’ın annesi. “Evlerden biraz bulgur, ekmek kırıntısı getirelim ağaçların altına.”

Çocuklar dünden razıydı. Evlere koştular. Annelerinin verdiği yiyecekleri getirip ağaçların altı-